

Есе на тему

Моє життя після перемоги України

Війна завжди вносить свої корективи в людські життя. Це трапляється миттєво і безповоротно. У березні я планувала здійснити неймовірну поїздку до Європи та почати працювати офлайн у Києві. Під кінець весни я б мала піти до автошколи, щоб отримати посвідчення водія та впевнено їздити на машині. Я б могла все літо гуляти з друзями, проте всі вони зараз за кордоном, могла б поїхати в Одесу на море зі своєю родиною, проте всі українські пляжі та узбережжя небезпечні. Все мало бути інакше...

Мені важко змиритися з тим, що зараз наша реальність – це війна і життя вже не буде таким, яким було до 24 лютого, але я усвідомлюю, що треба рухатися далі, будувати нові плани, враховуючи сучасну реальність, та продовжувати жити.

Наразі моя основна мета – знайти онлайн роботу, щоб допомагати своїй родині та мати трішки власних коштів на різні забаганки. На жаль, у березні російська армія, обстрілюючи градами Макарів, моє рідне селище, поцілила і в торговий центр моїх батьків, тому для відбудови цього центру і загалом для комфортного життя моєї сім'ї я хочу почати заробляти гроші.

Я думаю, що моя мрія – водити машину – може скоро здійснитися, оскільки зараз відкрилися курси водіння в моєму селищі, і влітку я зможу відвідувати ці заняття та практикуватися.

Також я планую розвивати себе в музичній сфері. Я професійно граю на фортепіано вже 12 років, а на гітарі – 3 роки. Дуже хочу почати займатися професійним вокалом, можливо, буду брати онлайн уроки, а в майбутньому писати власні пісні. Музика приносить мені багато натхнення та позитивних емоцій, тому цій справі я буду присвячувати дуже багато свого часу.

Насправді ж я намагаюся не зосереджуватися і не чекати кінця війни. Все одно він колись настане, і це завершиться точно перемогою України, проте не варто ставити своє життя на паузу до того моменту чи очікувати чогось. Це була велика наша й особисто моя помилка на початку війни, коли я ставила собі певну дату чи період, коли це все може закінчитися, і чекала, проте потім приходило велике розчарування та з'являлася зневіра. Потім знову ставила собі термін, наприклад, через 2 тижні це закінчиться, і знову розчаровувалася.

З цього приводу хочу згадати Віктора Франкла, австрійського психіатра, засновника логотерапії, який жив у різних концтаборах під час Другої світової війни і писав спогади про ті часи:

«Першими ламались ті, хто вірив, що скоро все закінчиться.

Після них – ті, хто не вірив у те, що це колись закінчиться.

Вижили ті, хто фокусувався на своїх діях, без очікувань про те, що може чи не може статися» [1].

Дійсно, важливо зосереджуватися в першу чергу на собі, жити сьогоднішнім днем, і тоді не буде жодних очікувань чи розчарувань. Тому я живу тут і зараз, проживаю кожний момент і радію йому, наскільки це можливо. Будучи внутрішньо переміщеною особою в Тернополі, я не могла уявити, що за півтора місяця зможу повернутися додому. Завдяки нашим Збройним Силам я можу вільно пересуватися своїм селищем, жити в себе в будинку разом із сім'єю, поїхати до Києва в театр, прогулятися знайомими вуличками та випити кави у своїй улюбленій кав'ярні.

Війна показала, що все може обірватися в один момент, і навчила цінувати все, що тебе оточує, ще більше. Перемога України у війні не означає, що все одразу відновиться чи стане на свої місця. Дуже влучним є вислів Віталія Кривенка: «І ще невідомо, де важче: на війні бути або після війни жити» [2].

На нас чекає довгий шлях відновлення, проте я впевнена, що він буде вартувати всіх сил, ресурсів, страждань та людських життів, покладених на боротьбу за нашу незалежність. Чого я хочу найбільше після перемоги, так це подорожувати світом. Тільки тепер іноземці мене не будуть перепитувати: «Ти з України? Де це?» або «Ти з України? Хіба це не росія?». Тепер все буде інакше. Весь світ демонструє нам підтримку – це надзвичайний феномен. Весь світ говорить про Україну, і ми нарешті отримали належне ставлення до нас. Я вірю, що для нашої країни це величезний крок і на неї чекає значний європейський розвиток.

Отже, наше майбутнє залежить від нас. Війна не має пройти безслідно, ми не повинні віддати наші території і нічого не змінити. Ми маємо усвідомити важливий урок, навчитися цінувати та продукувати своє, а не лише споживати чуже. Нам треба розвивати свою культуру, вчити українську мову та знати свої традиції. Пройде багато років, поки всі українці це усвідомлять, але цей момент обов'язково настане.

Наостанок хочеться згадати українського класика Тараса Григоровича Шевченка та його пророчі слова:

«І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі» [3].

Список літератури

1. Людина в пошуках справжнього сенсу. Психолог у концтаборі / Віктор Франкл, 1946 / *КнигомАнка*. URL: <http://www.knigomanka.com/mans-search-for-meaning/> (дата звернення: 25.06.2022).
2. Цитати про війну. *ЦИТАТИ – про все*. URL: <https://cityatya.org.ua/tsytaty-pro-vijnu/> (дата звернення: 25.06.2022).
3. Тарас Шевченко. Зібрання творів: У 6 т. К., 2003. Т. 2: Поезія 1847–1861. С. 353, 747. *Ізборник*. URL: <http://litopys.org.ua/shevchenko/-shev2150.htm>